

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 86.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366519872/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

eget Væsen, som var hende det skønneste Beviis paa deres Sjæles inderlige Forbindelse, og at ingen anden Mand i Verden saaledes kunde være Gjenstanden for hendes Kjærlighed og Tillid.

Da Morgenen kom, stod hun, fuldkommen beroliget, for Speilet og iførte sig den hvide broderede Atlaskes-Kjole, som hendes Moder havde bestemt til hendes Brudedragt. Den første, som meldte sig var Herr Hind, han medbragte Kongebrev og tvende Trolovere, som vare Marias Curator og en Advokat fra Nabolaget.

Brudgommen var saare glad og munter, han havde ikke forsømt at iføre sig den Dragt, som han troede, var takkeiligst i den unge Bruds Øine. Søsteren var sysselsat i Kjøkkenet og paa Salen med Bryllupstilberedelserne, og lod sig først see, da Alt var i Orden, og de Gjæster, hun havde indbudet, vare forsamlede for at bivaare Brudevielsen.

Da Høitideligheden var til Ende, hvorved Maria var blevet heftig rørt, men Brudgommen syntes mere glad end bevæget, omfavnede Søsteren med Taarer den høvede Brud, og forsikkrede hende, at vist ingen var nærværende, som tog varmere og inderligere Deel i hendes Skjæbne.

»Det skulde jeg dog troe,« sagde Brudgommen og trykte Marias Haand til sit Hjerte. »Nu da deres elskværdige Søster er min Hustru – vedblev han og vendte sig til Fruen – haaber jeg De ikke længer vil miskende den Mand, som fra dette Øieblik er indtraadt i deres agtværdige Familie, og jeg haaber aldrig at blive uværdig til deres Agtelse. Jeg vilde kun ønske – tilføiede han – at deres Mand var nu tilstede og vilde tilgive, at jeg, uden at oppebie hans Indvilligelse, har paataget mig den kjære Pligt, at gjøre deres elskværdige Søster ret lykkelig.«

Om Eftermiddagen rullede en Vogn for Døren af Brudehuset: det var Capitainen, som havde ilet med at fuldende sine Forretninger i Helsingborg, og nu med Cureerheste var hastet til Hovedstaaten, for om muligt at forhindre, hvad allerede var skeet. Glæden over hans pludselige Komme forvandlede sig snart til almindelig Forstenethed, da man saae hans Misfornøielse med det ham ubegribelig hurtige Bryllup. Men da han saae, at al Indsigelse var unyttig, og fandt Alt i den lovlige Form fuldbyrdet, vendte han sig til Brudeparret med rilsyneladende Rolighed og overrakte Brudgommen, til Marias store Forundring, hendes Mødrenearv. Dertil foiede han en betydelig Medgift, som han i Forlovernes Overvarelse forlangte saaledes udsat, at Bruden i ethvert paakommende Tilfælde havde fuldkommen Raa-

dighed derover, som en hendes egentlige Fornue aldeles uvedkommende Brudegave.

»Jeg ønsker ikke at være Herr Capitainen Noget skyldig – svarede Brudgommen koldt – og jeg tvivler paa, min Brud vil modtage en Gave, som synes at have til Hensigt, at fornærme mig, og svække hendes Tillid til mig, som hendes lovlige Forsørger og Værge.«

Maria stod i den pindligste Spænding, Forundring, Tvivl og Kjærlighed kæmpede i hendes Sjæl. Hun trykte sin Brudgoms Haand og bad ham ikke miskjende hendes Svogers gode Hensigt; derpaa sank hun rørt i Svogerens Arme og bad ham tilgive den ugrundede Mistillid, som havde bevæget hende til et saa pludseligt Skridt. »Min Lykke behøver ingen anden Tilvæxt, end deres og min Søsters Velsignelse,« tilføiede hun og sluttede Søsteren nu ogsaa i sine Arme.

»Gad velsigne og *bevare* dig« – sagde de Begge, og lagde deres Hænder paa hendes Hoved.

»Og siden her nu *skal* være Bryllup, saa lad det være lystigt – raabte Capitainen – har du bestilt Musikanterne Kone? et Bryllup uden Spil og Klang er mig en Seilads uden Vind og Strøm. Jeg kommer hjem som en riig Mand – tilføiede han – og det skal spørges i Nabolauget at der er Bryllup hos Capitainens. Vær nu god igjen Hr. Svoger – sagde han derpaa til Brudgommen, og rystede ham troløst i Haanden – jeg har ingen Deel i Svogerskabet, det er sandt, og havde gjerne sat en Pind derfor, men siden vor Herre nu vil have det, saa er det godt, tænker jeg, og jeg giver Øretuderiet Døden og Djævelen. – Og nu lystig Gutter! nu vil Capitainen være glad og det skal gaae for fulde Seil, om saa Fanden braser op i Takkelasen og giver os en Draavat med paa Slæbetouget.«

Snart begynde Musikken nu i Brudehuset og Alle lod til at være glade; men Bruden var dog længe alvorlig og hoitidelig stemt. Først noget ud paa Aftenen lykkedes det Brudgommen ved en kjærlig Samtale at opklare hendes Blik for den skønne lykkelige Fremtid, der nu ventede dem. Da hun nu fuldkommen saae sig udsonet med sin Familie, og følte sig lykkelig ved den Mands Side, som hun elskede høiest i Verden, lod hun ogsaa Glæden overvinde enhver Betænkelighed, og dansede glad med sin Brudgom gennem de pyntelige Rækker.

Ogsaa Børnene vare glade, og Faderens Hjemkomst havde bragt dem til at glemme, at den kjære Moster Maria nu saa snart skulde for-